

Поліна Кулакова

ФІНАЛЬНИЙ ДРАФТ

трилер

Темпора
2025

Зміст

Пролог	7
1	9
2	14
3	21
4	27
5	32
6	34
7	37
8	44
9	50
10	55
11	63
12	71
13	76
14	82
15	89
16	99
17	106
18	108
19	113
20	122
21	127

22	135
23	140
24	147
25	155
26	162
27	171
28	178
29	186
30	192
31	200
32	205
33	209
34	215
35	219
36	227
37	236
38	242
39	249
40	254
41	260
42	268
43	275
44	286
45	291
Епілог	297
Від авторки	302

Пролог

Перше, що я бачу, — кров. Вона ніби всюди, куди сягає моє око: на підлозі, стінах, меблях. Від страхитливого видива й солонуватого посмаку на язиці непереборно хочеться блювати. Я ступаю змоклими кроками по залитій кров'ю підлозі, намагаюся подумки рахувати кроки, удари серця й секунди, окреслені цоканням годинника над каміном. Силкуюся не дивитися навсібіч, щоб бодай трохи стримати паніку, але необережно вступаю в іще теплу калюжу й послизаюсь. Глухий звук падіння розноситься порожнім будинком, і я лякаюся: цей гуркіт упереміш із тихим плачем, що виринається з мого горла, можуть почути. Але, на щастя, свист вітру крізь розбите вікно все надійно маскує.

Я тремчу, точніше — мене трясє. Білі капці вже червоні, як і ворсяний халат із емблемою готелю. Крижане повітря облизує мою розімлілу в гарячій ванні шкіру, але насправді я навіть не зауважую цього, як і сильно забитого коліна. Тремтливими пальцями відкидаю з очей пасмо мокрого волосся й нарешті бачу нерухоме тіло, яке розпростерлося на підлозі перед диваном за десяток кроків від мене.

Це він. Я не хочу вірити своїм очам, але це справді він. Лежить на спині, розкинувши руки, ніби в польоті, а погляд здіймає до дерев'яних балок на стелі. З цієї відстані я не можу зрозуміти, чи він дихає.

«Звісно, не дихає! Забагато крові», — проказую подумки сама до себе, намагаючись підвестися.

Краєм ока помічаю, що він щойно ніби смикнув пальцями. Рішуче вирішую підповзти ближче й перевірити пульс, а водночас пробую згадати, де залишила свій смартфон, — але раптом чую важкі кроки.

— Гей, дурко! Ти не сховаєшся від мене! — лунає крик десь із нутрощів готелю, і я, з жахом упізнаючи голос, затамовую подих і притискаюся до підлоги.

— Здається, ми проминули поворот.

— Що? — перепитав Руслан, не відводячи погляду від засніженої вузької дороги.

— Пропустили поворот, — повторила я гучніше, тицяючи пальцем в екран на приладовій панелі.

Механічний голос навігатора чомусь мовчав, але я чітко бачила, що позначка нашого поточного місця перебування вже віддалилася від гостинця, на який ми мали звернути.

— Де? Олесю, там же ніде не було з'їзду!

Руслан збавив швидкість, глянув на мапу і роздратовано вилаявся. Я одразу зрозуміла: вчорашня сварка з колегами на роботі досі псує йому настрій. Останнє замовлення вже кілька місяців висотувало з Руслана всю енергію, і, здається, там щось пішло не за планом.

«Нічого. Робота зачекає. Скоро він відпочине, заспокоїться й усе налагодиться», — подумала я.

Невдовзі Руслан скерував автівку до узбіччя й загальмував. Із динаміків крізь шипіння радіоперешкод ледве чутно пробивалася музика, а з решітки на торпедо віяло приємним теплом.

Я повернула голову і сторожко визирнула у вікно зі свого боку, але не побачила нічого, крім густого лісу, щедро засипаного снігом. Довкруг майже все, крім стовбурів дерев, було білим на білому, і я одразу подумала, що ми, мабуть, просто не помітили повороту, якщо там не було дорожовказу.

— І нема як розвернутися.

— Може, здати назад? — запропонувала я.

Руслан втупився у мапу, намагаючись з'ясувати, куди ми заїхали.

— Не вийде, — зрештою сказав він, повертаючи на дорогу.

Їхати заднім ходом гірською дорогою було вже надто далеко і не надто безпечно, зважаючи на погоду, тож Руслан повів нашу новеньку «аугі» вперед, визиращи хоч яку-небудь «кишеню» чи галявинку для розвороту. Я знову помітила, що він злегка дратується. Шкіра на гладенько поголених вилицях натягнулася, а от на чолі пробилася його «фірмова» нервова складочка. Сухі уста стиснулися й побіліли, а тонкі довгі пальці щосили вчепилися у кермо. Я захотіла сказати Русланові щось заспокійливе, але без банального «все добре» чи «нічого страшного» — розуміла, що таке радше роздратує його ще дужче. Тож, трохи повагавшись, зрештою простягла руку й ніжно торкнулася його стегна, обтягнутого темно-синьою тканиною джинсів.

— Русь, — тихо звернулася до нього пустотливим ім'ям. — Ну ми ж нікуди не поспішаємо. На букінгу пише, що поселення в номер після п'ятнадцятої години, а зараз заледве друга. Проїдемося без поспіху, помилуємося краєвидами.

Руслан не відповів, лиш злегка усміхнувся самими кутиками вуст. Окрім роботи, йому псувала настрій і сама ідея нашої поїздки. По-перше, він відмовлявся від перерви. По-друге, протестував проти ідеї їхати замість звичного для себе Буковелю в якусь глушину. Але цього разу переповнений курорт мені аж ніяк не підходив, тож Русланові довелося підлаштовуватися.

Я глянула у вітрове вікно і подумала, що час ніби завмер і викрився кригою. Щоб хоч якось розважитися, взяла свій смартфон і за звичкою відкрила інстаграм, але стрічка не оновлювалася — не було мобільного інтернету. Затим я перейшла в галерею, затримала погляд на своєму останньому селфі, зробленому ще влітку. Звідтоді мало що змінилося, хіба моє волосся, пофарбоване у каштановий колір, відросло вже нижче ключиць і мало трохи інший відтінок. Усе інше лишилося як було: світла, майже прозора шкіра, якась вічна нездорова худоба, отримана у спадок від матері, як і ці великі світло- зелені очі, що дивляться на світ ніби із подивом. Зосталися зі мною і любов до простого, спортивного одягу, і звичка закусувати нижню губу й закладати пасмо за праве вухо.

Від теки зі знімками з камери я перейшла до іншої й стала передивлятися скриншоти бронювання готелю. На випадок, якщо не буде зв'язку чи розрядиться телефон, я завжди окремо зберігаю важливу інформацію щодо поїздки, видруковую на принтері копії квитків, виписую контактні номери в записник тощо. Ще одна моя звичка, якої Руслан не розуміє, але мені так спокійніше. «Береженого Бог береже», — як говорила моя бабуса.

Це наша перша спільна поїздка за довгий час, і я страшенно втішена, що нарешті вдалося вирватися. Русланові потрібен відпочинок від справ, а мені — зміна декорацій і тиша, щоб закінчити фінальний драфт* сценарію. Я навмисно шукала місцину в Карпатах, якомога далі від гірськолижного курорту, що більше пасує для літнього сезону, сподіваючись, що зараз відвідувачів буде якомога менше і ніхто не перешкоджатиме моєму повному зануренню в роботу.

На часі був проєкт, за який я боролася зі студією впродовж кількох років, а коли, попри повномасштабну війну, все нарешті затвердили — як на зло, ніби бракувало повітряних тривог, у сусідній із нашою квартирі почали ремонт. Шумоізоляція нашого елітного ЖК не рятувала від шаленого гуркоту, стукоту і брязкоту день у день. Нестерпно. А на додачу в сусідів згори ще й з'явився собака, що заходиться гавкотом і завиваннями щоразу, коли застається сам. Тому моя робота застрягла. Звісно, я пробувала тікати до кав'ярні чи коворкінгу поблизу дому, але і там було складно зосередитися. До того ж через відключення електрики кав'ярні почали обмежувати змогу клієнтів працювати за столиками зі своїми ноутбуками чи планшетами. Тож сценарій не рухався — повз, і що менше часу лишалося до дедлайну, то частіше мене смикали режисерка й креативний продюсер, збурюючи в мені тривогу та пекуче відчуття невпевненості. Вперше за свою кар'єру

* Термін, яким користуються сценаристи. Це проміжний результат тексту, те саме, що і чернетка. — Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено іншого.

я відчувала, що опинилася за крок від того, що мені шукатимуть заміну, та ще й на сценарій, який я сама рвалася написати. Тому я пообіцяла команді — а насамперед собі, — що обов'язково вклядуся у часові рамки та впораюся якнайкраще. Отже, тепер у мене залишився всього один останній тиждень, щоб дописати, і я зроблю це тут, серед снігів. Кращого місця для роботи над трилером годі й шукати.

В'юнкий, покручений путівець добряче напружував. Ми просувалися ним зі швидкістю равлика, тримаючись глибоких борозен із відбитками шин автівки, яка проїжджала тут до нас. І ось, щойно наша «ауді» поборолла останній сніговий замет, садиба «Пструг» постала перед нами в усій красі. Дерев'яний гостроверхий двоповерховий дім, збудований із оциліндрованого бруса, з низьким парканом був оточений смерековим лісом, неторкнутим білосніжним снігом і легким пообіднім серпанком. Картина одразу навіяла думки про зимову казку, й мої вуста розтягнулися у легкій усмішці.

— Те що треба! — вигукнула я, натягуючи на себе теплу куртку перед тим, як вийти з машини.

Руслан нічого не сказав. Лише зітхнув утомлено й пішов діставати з багажника наші валізи. Доки він там порався, великі двостулкові двері будинку розчахнулися, і на ганку з'явився незнайомий чоловік у старомодному чорному кожусі. Я вилізла з машини, помахала йому рукою, той у відповідь енергійно покивав і став повільно спускатися дерев'яними сходами. Ко-

ли я зробила кілька кроків йому назустріч, сніг під моїми ногами приємно зарипів, а в обличчя війнуло чистим морозяним повітрям із легким ароматом хвої.

— Добрий день, — привіталася я, коли чоловік підійшов ближче. — Ми бронювали тут номер на тиждень.

— Слава Йсу! То ви — пані Олеся Романюк?

Я кивнула і миттю сягнула рукою в кросбоді по документи. Чоловік, побачивши в моїх руках ID-картку, махнув рукою — мовляв, «облиште» — і зблиснув сріблястою коронкою на передньому зубі.

У нього було червонувате обвітрене обличчя, сиве волосся визирало з-під простої чорної шапки, а поверх грубих вовняних шкарпеток кольору парного молока були натягнуті гумові капці. На вигляд йому було близько шістдесяти з гаком років.

«Колоритний дядько», — подумала я.

— То будмоси знайомі! Я вуйко Зеник, газдую тут. Ліпше ходімо до ґражди*, бо нині зимно.

Я одразу зауважила, що, попри звичну для себе гуцульську говірку, чоловік намагається уживати більш зрозумілі нам, туристам, слова. Доки йшла за ним, я встигла окинути оком двір біля «Пструга». Помітила самотню альтанку, велику дерев'яну гойдалку, вкриту товстим шаром снігу, порожню собачу будку, а ще зауважила відсутність інших машин, окрім нашої та ще хіба квадроцикла біля височеного стосу дров під накриттям на краю обгородженої ділянки.

* Садиби.

— Багато маєте гостей? — спитала я, коли ми опинилися біля стійки рецепції, що заодно слугувала і шинквасом.

Чоловік стягнув свій кожух, кинув його на лавку в кутку, зайшов за стійку й уже тоді відповів:

— Та де там. Зараз ми тут самі.

У мене аж засяяли від радості очі.

— Одні поїхали, інші приїхали. З вами тут мала бути ще одна сім'я зі вчора, але не приїхали — відказалися. У нас тут того і нема дужи людей зимою, особливо після свят. Раніши, до коронавірусу і війни, було ліпши. А типерка, як кажуть, маємо мертвий сезон. На лижі сюди не приїжджують, бо тут і нема де спускатися — самі дерева. Але, якбисти схотіли, то в нас є в коморі зо три пари лиж.

Я захитала головою.

— Та ні, ми не кататися приїхали.

— Ну, і ще гуляти у нас тут зараз теж нема де — тільки сніг та й дерева. На машині зможе те поїхати на сувенірний базар чи до водоспаду.

Я усміхнулася, але не стала пояснювати, що ми збираємося просидіти в готелі весь тиждень.

— По номерах на машині бачу, що ви з Києва до нас? — поцікавився Зеник. — То є не близька дорога.

— Так. Ми ще зупинялися на ніч у Тернополі. Взагалі ми часто буваємо в Карпатах, але в цих краях уперше.

— На Буковель їздите? — вгадав чоловік.

Я кивнула. Тим часом прийшов Руслан із нашими валізами. Я глянула через плече і побачила, як він роззирається довкруг просторої за-

ли, яка була водночас і вестибюлем, і вітальнею, і рестораном. Я здогадувалася, що йому не подобається, але сама відчувала чистий захват: це місце було саме тим, що я шукала для усамітнення й натхнення.

— Так як ви єдині гості, то я даю вам найліпшу кімнату. Я готував для тих, що не приїхали, але типерка буде ваша. Вона нагорі, — сказав чоловік, простягаючи мені через стійку ключ із дармовисом у вигляді маленької рибини, вирізаної з дерева.

«Тут геть усе дерев'яне», — підмітила я.

Далі Зеник розгорнув переді мною великий грубий зошит формату А4 у твердій палітурці й попросив заповнити рядок із моїми даними.

«Як старомодно», — подумала я, мигцем розглядаючи розкреслені від руки графі. Перед нами останній гість залишав помітку аж два тижні тому.

— Шкода, що пропустили вертепи та Маланку, бо такого в столиці не побачите.

Зеник вказав рукою на невеличкого соломяного дідуха, що стояв трохи далі на стійці, а тоді продовжив:

— Їсти спускайтеся сюди, але кожен день проситиму вас наперед вибрати страви, які би-сти хотіли, бо я тут і за директора, і за кухара.

Я підписалася в «Журналі гостей» та на бланку про поселення (цей уже був видрукований на принтері), заплатила готівкою наперед за тиждень проживання, сховала ключик у кишеню, а за тим ми з Русланом ознайомила з невеличким меню, написаним від руки на простому аркуші. Коротко порадившись, ми попросили на вечерю

банаш зі шкварками, а на сніданок — налисники з сиром і медом.

— Ще маю свіжий узвар із чорносливом. Любите таке?

Ми погодилися.

— І потім обов'язково спробуйте дерунів, — сказав Зеник, записуючи наше замовлення. — На підливку йдуть правдиві гриби, які сам збираю в сезон. Дуже запавні!

Я категорично замотала головою.

— Ні, дякую. Дерунів я не їм, — відказала різко. — Не люблю.

— А я, може, спробую, — нарешті озвався Руслан уперше після нашого приїзду. — А що таке ті правдиві гриби?

— Білі, — відказав Зеник.

Руслан поблажливо всміхнувся.

— А ще, бачу, маєте пиво?

Збоку стійки стриміло кілька краників, промаркованих незнайомими мені етикетками, а на широкій полиці під стіною вишикувалися в рядок порожні кухлі. Доки я роздивлялася пивну вітрину, мій погляд зачепився за рушницю в найтемнішому кутку за шинквасом.

— Йо. Маємо власну родинну броварню, — радісно відповів Зеник. — Обов'язково посмакуйте. Все свіженьке. А як схоче чогось міцнішого, то можу запропонувати афінівку.

— Афінівку? — Руслан знову не зрозумів, про що мова.

— Наливка на афинах. На чорницях, — розтлумачив Зеник, а тоді, нарешті помітивши, куди дивлюся я, додав: — Я колись ходив на кабана, але вже пару літ лежить отут без діла.